

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyně Mgr. Jitkou Zavřelovou v právní věci žalobce: **A. I.**, státní příslušnost , bytem , zastoupeného obecným zmocněncem Ing. Zdeňkem Beckem, bytem Raichlova 2619/5, 155 00 Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, pošt. schr. 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2014, č. j. OAM-140/ZA-06-P10-R2-2010,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 8. 1. 2014, č. j. OAM-140/ZA-06-P10-R2-2010, žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle ustanovení § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu.

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou, v níž namítá, že žalovaný porušil ustanovení § 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci. Namítá dále, že všechna základní konstatování žalovaného se odvíjela od skutečnosti, že žalobce již dříve podal dvě žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž skutečnou situaci v K., kde fakticky probíhá občanská válka, se žalovaný nezabýval. Důkazy tohoto tvrzení žalobce uvede u soudního jednání, prakticky jsou to informace dostupné z oficiálních médií. Na tyto důkazy byl žalobce připraven poukázat již při posledním pohovoru dne 16. 10. 2013, avšak bylo mu to pro

podjatost pracovníka žalovaného a oficiálního tlumočníka (občanky K.) znemožněno. Žalobce dále namítá, že zprávy, které si o zemi původu obstaral žalovaný, byly zastaralé. Žalovaný též vycházel pouze ze zpráv Ministerstva zahraničních věcí USA a zcela pomíjí stanoviska vyspělých států EU, a to v době, kdy v USA probíhá aféra s dodržováním lidských práv a s globálními odposlechy. Žalovaný též ve svém rozhodnutí připouští, že by v zemi původu mohlo dojít k situaci, kdy by žalobce neměl možnost domáhat se ochrany svých práv zákonnými prostředky, což je závěr pro žalobce neakceptovatelný.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě popírá oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní, neboť dle jeho názoru neprokazuje nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí. V podrobnostech žalovaný odkazuje na obsah správního spisu, z něhož plyne, že žalobce již v minulosti byl dvakrát účastníkem řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný též odkazuje, na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí žalovaného. V průběhu řízení bylo jednoznačně objasněno, že žalobce o mezinárodní ochranu žádá, aniž by uvedl nové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez jeho zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Za takové nelze považovat ani současnou situaci v zemi původu žalobce. Žalovaný dále uvádí, že jeho první rozhodnutí ve věci ze dne 19. 4. 2010 bylo sice Městským soudem v Praze zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení, nicméně soud v tomto rozhodnutí konstatoval, že žalobce v žádosti uvádí shodné skutečnosti jako v předcházejících řízeních, které rozšířil pouze o neurčité problémy s policií a nebezpečnost politického režimu v zemi původu.

K námitce porušení ustanovení § 2 a 3 správního řádu žalovaný uvádí, že v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany řádné zjištění skutkového stavu věci spočívá především v tom, že je žalobci dána možnost podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které ho vedly k opuštění vlasti. Žalobci byl v tomto směru poskytnut dostatečný prostor. Žalobce však v průběhu správního řízení neuváděl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. Žalovaný má tudíž za to, že přesně a úplně zjistil stav věci, že provedené důkazy byly úplné a správně hodnocené. Žalobci byla též v průběhu správního řízení poskytnuta možnost seznámit se ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu s obsahem podkladů a vyjádřit se k nim, popřípadě navrhnout jejich doplnění. Žalobce však této možnosti nevyužil. Nevyužil ani možnosti uplatnit případné námitky přímo do protokolu. Taktéž během pohovoru nenamítal podjatost pracovníka správního orgánu a tlumočníka.

Žalovaný dále uvádí, že se na základě zrušujícího rozsudku Městského soudu v Praze podrobně zabýval otázkou, zda v zemi původu žalobce nedošlo k takové zásadní změně, která by mohla odůvodňovat jeho třetí žádost o mezinárodní ochranu. V tomto odkazuje na své závěry obsažené ve svém rozhodnutí. Žalovaný obecně k situaci žalobce uvádí, že důvody uvedené k žalobě nejsou azylově relevantní a odkazuje na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, sp. zn. 6 A 709/2001. Žádost žalobce pak žalovaný považuje za účelovou, přičemž hlavním motivem jejího podání je legalizace pobytu na území České republiky. Žalovaný uzavírá, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že posoudil všechny informace uvedené žalobcem a nedospěl k závěru, že by žalobce uváděl nové skutečnosti, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Proto v souladu se zákonem žádost odmítl jako nepřipustnou a řízení zastavil.

Při jednání soudu žalobce předložil prohlášení, ve kterém požádal, aby soud jeho situaci posoudil nejen z hlediska právního, též z hlediska lidského. Uvedl, že na území České republiky pobývá již více jak sedm let. K. opustil náhle donucen situací. On i jeho rodina, pokud by tam zůstal, byli ohroženi přímo na životě. Dostal se totiž do sporu s rodinou

bývalého prezidenta. Je pak pochopitelné, že tito lidé mu nevydají žádné potvrzení o skutečnostech, které by svědčily v jejich neprospěch. Na území České republiky nedisponuje finančními prostředky nutnými ke zjednání řádného právního zastoupení, ani k minimálnímu zachování zdraví. Má za to, že je obětí nečinnosti odboru azylové a migrační politiky žalovaného. Požaduje tedy zrušit žalobou napadené rozhodnutí a umožňuje – li to zákon, nařídít žalovanému, aby zahájil řízení, které by vedlo k tomu, aby mu byl udělen trvalý pobyt na území České republiky.

Krajský soud v Praze přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Z konstrukce právní úpravy uvedené v zákoně o azylu vyplývá, že v případě nepřipustných žádostí se řízení zastavuje, aniž by správní orgán musel přistoupit k meritornímu přezkoumání důvodů žádosti. Ze znění § 10a písm. e) zákona o azylu vyplývá, že novou skutečností je pouze taková skutečnost, kterou žalobce nemohl bez své viny uvést v řízení o předchozí žádosti, tedy skutečnost, která v té době vůbec neexistovala nebo o které žadatel objektivně bez své viny nevěděl. Z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně z rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65, dále plyne, že za nové skutečnosti nebo zjištění lze považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele, neboť v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo jakéhokoli smyslu, protože jeho výsledek by byl předem daný a ve svém důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti vnímaným jakožto dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady.

Rozhodující pro posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného je porovnání skutečností, které žalobce jako důvody pro udělení mezinárodní ochrany uvedl ve své první žádosti ze dne 19. 1. 2007 a v žádosti druhé ze dne 10. 12. 2009. V první žádosti tedy žalobce jako důvod uvedl jeho ohrožení z důvodu jeho národnosti (je) a politického přesvědčení, přičemž se obával nezákonného uvěznění. O této žádosti žalovaný rozhodl dne 8. 10. 2007 pod čj. OAM-1-66/VL-20-2007, tak že žalobci azyl neudělil. S žalobou, ani s kasační stížností žalobce neuspěl. V druhé žádosti jako důvod uvedl, že nekonkretizované obavy z uvěznění a zabití, které hrozí všem, kteří jsou proti tamnímu zřízení. O této žádosti žalovaný rozhodl dne 10. 12. 2009, pod čj. OAM-76/YA-06-2009.; řízení zastavil pro nepřipustnost žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu. V třetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 12. 4. 2010 žalobce uvedl, že se situace v K. zhoršila a tato země je na pokraji občanské (národnostní) války. Oficiálně poskytované informace totiž neodpovídají realitě. Ve skutečnosti bývalý prezident ze země neodjel a snaží se vyzbrojit k. část obyvatel. O část obyvatel se pak pře jak bývalý prezident, tak i opozice. Toto obyvatelstvo se však nechce připojit ani k jedné straně. V případě návratu přitom bude vyvíjen tlak z obou stran.

Při srovnání důvodů uvedených v první a druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany dospívá soud k závěru, že žalobce nové skutečnosti, které by mohly být relevantní z hlediska některé z forem mezinárodní ochrany, neuvedl. Základem žalobcových důvodů jsou problémy, které plynou z jeho národnosti. Toto jsou však důvody, které žalobce uváděl jak

v první, tak i v druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany a meritorně již byly ve správním řízení projednány (viz rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2007, čj. OAM-1-66/VL-20-2007) a též byly soudně přezkoumány (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 5. 2008, čj. 56 Az 206/2007-39 a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2008, čj. 6 Azs 55/2008-53).

Pokud jde o důvod, pro který bylo zrušeno původní rozhodnutí žalovaného o třetí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, tedy nevypořádání se s otázkou doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, krajský soud konstatuje, že v mezidobí došlo k judikatornímu posunu v tom smyslu, že v případě opakované žádosti se neposuzuje otázka podmínek pro udělení doplňkové ochrany jako taková natož aby se o ní rozhodovalo samostatným výrokem, nýbrž i u opakované žádosti se jednak zkoumá, zda neuvádí nové skutečnosti či zjištění jak z hlediska azylu, tak i doplňkové ochrany a rovněž se správní orgán je povinen zabývat otázkou, zda se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem nezměnila situace v zemi původu. Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí tudíž vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. března 2012, čj. 3 Azs 6/2011-69).

Posuzoval-li soud žalobou napadené rozhodnutí ze shora uvedených hledisek, dospívá k závěru, že jim dostojí, neboť žalovaný posoudil jak tvrzené důvody uvedené žalobcem, tak i aktuální situaci v K. kdy uvedl, že přestože K. republika se po politickém převratu v roce 2010 bezesporu potýká s řadou problémů, rozhodně nelze na základě shromážděných informačních zdrojů hovořit o závažných trvalých změnách stran obecné bezpečnostní situace v zemi nebo dokonce o počínající občanské válce, jak v žádosti žalobce uvedl. Žalovaný též odkázal na to, že žalobce je schopen bezpečně se vrátit do země svého původu, kde ostatně pobývá i jeho manželka, tři děti, jeden z bratrů a sestry národnosti, kteří dle přímého vyjádření žadatele během pohovoru dne 16. 10. 2013 žijí v současné době běžným životem právě v jižní části země, která byla v roce 2010 i aktuálně je z hlediska hodnocení bezpečnostní situace nejproblematičtější. Ačkoli tedy žalobce v žádosti ze dne 12. 4. 2010 bez dalšího deklaroval možné ohrožení jeho rodinných příslušníků, taková skutečnost doplněním jeho výpovědi správním orgánem následně zjištěna a potvrzena nebyla.

S těmito závěry žalovaného se krajský soud ztotožňuje a s ohledem na žalobní námitku týkající se údajně zastaralých zpráv, z nichž žalovaný vycházel, dodává, že shromážděné informace nelze považovat za zastaralé, neboť mapují situaci v zemi původu žalobce až do roku 2013 (zde lze zejména odkázat na informace MVZ ze dne 7. 6. 2013, čj. 103145/2013-LPTP). Sám žalobce přitom žádné novější informace nepředložil a ani zjištěný skutkový stav ohledně situace v zemi původu relevantně nezpochybnil. Zjištěný skutkový stav proto soud považuje za dostatečný a poručení ustanovení § 2 a 3 správního řádu neshledává.

K námitce podjatosti pracovníka žalovaného a tlumočnice, které tlumočila při pohovoru dne 16. 10. 2013, soud konstatuje, že tato námitka nebyla uvedena v protokolu o pohovoru. Naopak je v tomto protokolu uvedeno, že žalobce ani obecný zmocněnec žalobce, který byl při pohovoru rovněž přítomen, nemají námitky vůči zápisu jednotlivých otázek a odpovědí. Následně je zaprotokolován právní spor obecného zmocněnce s pracovníci žalovaného o poskytnutí originálu tohoto protokolu. Žalobce i obecný zmocněnec na to odmítli podepsat protokol o pohovoru, o čemž byl do spisu učiněn úřední záznam. Téhož dne pak žalobce

i obecný zmocněnec odmítli seznámit se s podklady rozhodnutí. I o tom je ve spise učiněn úřední záznam. Ačkoli tedy situace při pohovoru dne 16. 10. 2013 byla v závěru konfliktní, nedospívá soud k závěru, že by jen na základě této skutečnosti mohl dospět k závěru, že se na rozhodování ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podílely podjaté osoby. Rovněž nelze dát zapravdu tvrzení žalobce, že by tlumočnice mohla být podjatá jen z titulu její k. státní příslušnosti. Jak již navíc bylo řečeno, ani žalobce, ani obecný zmocněnec nenamítali nic proti tomu, jak bylo v průběhu řízení tlumočeno a jak byly otázky a odpovědi do protokolu zaznamenávány. Závěrem soud dodává, že vzhledem k tomu, že pracovnice žalovaného podrobně zaprotokolovala obsah sporu mezi ní a obecným zmocněncem, nelze se domnívat, že by do protokolu neuvedla námitku podjatosti vznesenou vůči ní či tlumočnici.

U ústního jednání pak žalobce nově namítal údajný podvod při vydání žalobou napadeného rozhodnutí pracovníka žalovaného J. P. a též chybějící podpis ředitele odboru azylové a migrační politiky na rozhodnutí, které bylo žalobci doručeno. Těmito námitkami se však soud vzhledem ke koncentraci řízení ve lhůtě pro podání žaloby plynoucí z § 71 odst. 2 s. ř. s. nemohl věcně vyjádřit.

K prohlášení, které žalobce předložil u soudního jednání, soud uvádí, že toto žádné nové žalobní body neobsahuje, pouze shrnuje situaci žalobce, která jistě není jednoduchá, nicméně není řešitelná v tomto soudním řízení, které se netýká řízení o udělení trvalého pobytu, jak žalobce v tomto prohlášení požaduje.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovaný, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. října 2014

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová